

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: J.L., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4.8.2015, č.j. KrÚ 50898/2015/ODSH/14,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 13.5.2015, č.j. 27268-15/OD-snj/1778-2015, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) a z naplnění skutkové podstaty přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 19.2.2015 v době okolo 11:19 hod. jako řidič motorového vozidla tov. zn. HONDA, RZ: „X“, jel mimo obec po silnici I/35, ve směru jízdy od Litomyšle na Moravskou Třebovou,

v úseku od „panelu Mikuleč“ k odpočívadlu „Pařez“, rychlostí 149 km/hod. (po odečtení toleranční odchylky 3%), čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/hod. o 59 km/hod., tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem (zákonem o silničním provozu) mimo obec o 50 km/hod. a více, čímž porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost k náhradě nákladů řízení. Žalobce v žalobě vymezil v podstatě 3 základní body:

a) Neprokázání spáchání přestupku

V tomto žalobním bodu namítl, že žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobce o tom, že v době spáchání přestupku neřídil vozidlo, což žalobce uváděl v průběhu řízení, žalovaný odmítl jeho verzi, přičemž z rozhodnutí není patrný jediný přímý důkaz o vině žalobce, žalobce *„je shledán vinným pouze na základě úředního záznamu a výpovědi jednoho ze zasahujících příslušníků Policie ČR“*. Popis celé situace ze strany vyslýchaného svědka je v rozporu se situací v místě přestupku, odpočívadlo, na kterém měl být žalobce ztotožněn jako řidič, je zakryté stromy, lze pochybovat, že *„pokud zasahující policistka, dle své výpovědi „se ihned otočila za změřeným vozidlem“ tedy zjevně řídila služební vozidlo, měla prostor, při rychlosti nejméně 180 km/h⁻¹ (tak aby měla možnost dojet okamžitě vozidlo jedoucí rychlostí 149 km/h⁻¹), měla čas prohlédnout skrze stromy, aby identifikovala, kdo z vozu vystupuje. Sama policistka vypověděla, že viděla pouze osobu, která od vozu běžela do lesa, kdy souvislost s řidičem není naprosto zjevná“*. Policisté tedy nezjišťovali, kdo vlastně vozidlo řídil a pouze dle vlastních dojmů vybrali jako možného pachatele přestupku osobu žalobce, měla by být zachována zásada in dubio pro reo.

b) Neprovedení důkazů

Žalobce požadoval výslech druhého ze zasahujících policistů a ostatních cestujících ve vozidle, ti by potvrdili jeho verzi celé události, správní orgán si od žalobce nevyžádal totožnost svědků.

c) Neprokázání materiálních znaků přestupku

Žalovaný se nezabýval skutečností, zda měl žalobce naplnit materiální znaky daného přestupku, který byl žalobci kladen za vinu. Žalobce se domnívá, že *„vzhledem k době, kdy ke spáchání předmětného skutku došlo, musela být možnost, že by svým jednáním kohokoliv ohrozil, velmi nízká“*. Dále žalobce k tomu rozvíjel své vlastní subjektivní názory a posuzování materiálního znaku daného přestupku, že totiž dle jeho tvrzení *„ohrožení, kterému se vystavuje například rychlou jízdou, nemůže být předmětem zájmu orgánů veřejné moci a za ohrožování vlastní osoby nemůže být jakkoli postižen, vyjma případu, že by riziku vystavil i ostatní účastníky silničního provozu“*. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného *rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu* tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex

officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp. zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti

konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Krajský soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru

vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení, ověřovací list měřicího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

Ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům soud uvádí následující argumentaci:

Ad a)

Již v průběhu přestupkového řízení uvedl žalobce svou verzi o tom, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. Proto bylo podstatné, jakým způsobem se s touto námitkou vypořádal žalovaný v žalovaném rozhodnutí, neboť tuto námitku uvedl žalobce i v odvolání proti rozhodnutí o přestupku. K tomu žalovaný uvedl následující závěr:

„Dále je namítáno neprokázání skutečnosti, že se daného přestupku dopustil právě obviněný. Dle obviněného k nepostižení za přestupek stačí pouhá rozumná pochybnost o tom, že se přestupku nedopustil. V rámci omluvy z ústního jednání ze dne 27.3.2015 a vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 13.4.2015 obviněný uvedl, že „vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, ve vozidle cestoval jako spolujezdec, kdy poté co opustil místo po zastavení vozidla, řidič vyběhl a usedl na jeho místo, aby se vyhnul obvinění z přestupku“. V rámci podaného odvolání pak obviněný tuto námitku opět uvádí, byť poněkud nesrozumitelně – „vozidlo jsem v době naplnění skutkové podstaty přestupku neřídil, kdy jsem byl osobou řidiče, který vozidlo řídil. Na místě kde vozidlo dojezdila hlídka policie, jsem byl již venku z vozu, a to společně s řidičem, který vozidlo řídil na místo, kde jsme byli dojeti hlídkou policie“. Z této námítky lze vyvodit, že obviněný měl být spolujezdcem, na jehož místo si měl předsednout řidič, který vozidlo řídil v době spáchání přestupku. Toto tvrzení obviněného je však vyvráceno výpovědí zasahující policistky a ze spisového materiálu nevyplývá. Zasahující policistka jasně uvedla, že po změření vozidla se: „za změřeným vozidlem ihned otočili a stále jsme ho měli na dohled. Vozidlo odbočilo na odpočívadlo u párezu a ještě než jsme ho stihli zastavit, tak řidič vybíhal směrem do lesa a volal na nás, že se musí vyčůrat a poté provedeme silniční kontrolu. Řidiče jsme měli neustále pod dohledem, nemohlo dojít k záměně osob. Po vykonání potřeby se řidič vrátil k vozidlu a já jsem mu sdělila, jakého přestupku se dopustil a vyzvala jsem ho k předložení dokladů potřebných pro řízení vozidla“ (čl. 25 správního spisu). Z výpovědi zasahující policistky tak lze vyvodit, že viděla z vozidla vystupovat pouze jednu osobu, a to osobu řidiče, která byla následně ztotožněna jako obviněný. Tuto skutečnost prokazuje i úřední záznam o podezření z přestupku, na kterém je uveden jako řidič změřeného vozidla právě obviněný, který byl ztotožněn podle občanského a řidičského průkazu. Tento záznam obviněný podepsal, s jeho obsahem, a tedy i přestupkem souhlasil a k věci uvedl, že „potřeboval na toaletu a hledal nejbližší místo pro zastavení“ (čl. 6 správního spisu). I z tohoto záznamu lze dovodit, že obviněný byl právě tou osobou, která vystoupila z vozidla na

místě řidiče a na zasahující policisty volala, že „se musí vyčůrat a poté provedeme silniční kontrolu“. Dle názoru odvolacího orgánu se tak jedná o účelové tvrzení, neboť tvrzení obviněného není prokázáno a obviněný záměnu osob neuváděl na místě přestupku. Odvolací orgán tak i tuto námitku odmítl. “

S tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje, když z provedených důkazů, zejména z výpovědi zasahující policistky, nevyplývá žádná pochybnost o tom, že by vozidlo žalobce neřídil, jeho verzi považuje krajský soud za účelovou, neboť jak jinak si vysvětlit skutečnost, že záznam o přestupku žalobce podepsal a pouze uvedl, že „*potřeboval na toaletu a hledal nejbližší místo pro zastavení*“, přičemž pokud by byla tato jeho „*verze*“ věrohodná, tak by se jistě hned bránil, tj. by uvedl tuto svou verzi hned v záznamu o přestupku, a ne až účelově v průběhu přestupkového řízení, nebo by alespoň uvedl, jaká že to závažná skutečnost mu bránila uvést hned toto své tvrzení při sepisu záznamu o přestupku. Jeho pochybnosti o výpovědi zasahující policistky jsou ničím nepodloženými účelovými úvahami žalobce, když naopak z výpovědi zasahující policistky jednoznačně vyplývá, že policisté měli stále vozidlo na dohled, a ještě než ho stihli zastavit, tak z něho vyběhl jako řidič žalobce a „*volal na nás, že se musí vyčůrat a poté provedeme silniční kontrolu*“. Pokud by žalobce vozidlo skutečně neřídil, jak tvrdil, tak by jistě policisty neseznamoval s tím, že „*se musí vyčůrat*“, ale hned by jim oznámil, že on vozidlo neřídil, tato jeho reakce spíše jen potvrzuje to, že nic v tu dobu nenasvědčovalo tomu, že by vozidlo řídil někdo jiný než žalobce. Pokud se týče tvrzení žalobce o tom, že byl shledán „*vinným pouze na základě úředního záznamu a výpovědi jednoho ze zasahujících příslušníků Policie ČR*“, tak zákon nestanoví, aby byli vyslechnuti oba zasahující policisté, když k usvědčení přestupkového jednání plně postačuje zcela jasná výpověď zasahující policistky a potřeba výpovědi druhého policisty by vznikla jen v případě, že by z výpovědi zasahující policistky přestupkové jednání jednoznačně nevyplývalo, což se však v dané věci nestalo. Navíc žalobce přehlédl, že úřední záznam v dané věci nebyl jediným použitým důkazním prostředkem, kdy pouze v případě použití úředního záznamu jako jediného důkazního prostředku není přípustné (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-115). V dané věci však úřední záznam nebyl jediným a rozhodujícím důkazem, správní orgány nevycházely z oznámení o přestupku jako z jediného důkazu.

Ad b)

V dané věci nebylo třeba provádět výslech druhého policisty, když skutkový stav věci vyplýval z výše uvedených podkladů a byl řádně zjištěn (viz argumentace soudu ad a/).

Ad c)

V tomto žalobním bodu žalobce, ač zastoupen advokátem, tvrdí zcela překvapivé závěry o tom, že ohrožení, kterému se vystavuje například rychlou jízdou, nemůže být předmětem zájmu orgánů veřejné moci a za ohrožování vlastní osoby nemůže být jakkoli postižen, vyjma případu, že by riziku vystavil i ostatní účastníky silničního provozu. Takže v podstatě podle žalobce je vždy nutné zkoumat, zda v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti je nutné ještě zkoumat, zda řidič ohrozil ostatní účastníky silničního provozu, tj. že „*vystavil*“ i ostatní účastníky silničního provozu. To svědčí buď o naprostém nepochopení podstaty odpovědnosti za daný přestupek, či pouze o tom, že tato námitka byla pouze vznesena účelově. A to tím spíše, když žalobce byl zastoupen advokátem, kterému jsou určité známy následující obecně známé skutečnosti:

Přestupek má znaky formální a materiální. Formální znaky přestupku jsou znaky skutkové podstaty přestupku vymezené v zákoně (protiprávnost, objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka) a žalobce je svým jednáním nadevší pochybnost naplnil. Pokud se týče materiálního znaku, je třeba připomenout, že skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, aby byly naplňovány v zásadě pouze skutky (činy), které jsou společensky škodlivé. V této souvislosti hovoříme o typové nebezpečnosti (škodlivosti), která je vyjádřena formálními znaky přestupků a příslušnou sankcí, a resp. její sazbou (rozpětím). Jinými slovy, jednáním, které naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zásadně naplněn i znak materiální (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6.1.2012, č.j. 5As 106/2011). Dále je třeba si uvědomit, že jen zákon může stanovit, které jednání je trestním činem (přestupkem), a jaký trest (sankci), jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit (čl. 39 Listiny základních práv a svobod). Je to tedy zákonodárce, kdo rozhoduje o tom, jaké jednání (typově) je nutno postihovat prostředky trestního či správního práva trestního, nikoliv správní orgán nebo soud. Proto je nutno s materiálním korektivem zacházet velice obezřetně, aby správní orgány a soudy, které jsou vázány zákonem, nenarušovaly svým postupem princip dělby moci ve státě, např. tím, že by samy stanovily, že např. překročení rychlosti o 34 km/hod. na silnici II. třídy či o půlnoci je ještě v pořádku, zatímco na silnici I. třídy nikoliv, a princip rovnosti před zákonem, kdy někoho trestat budou a jiného ne. Tedy v případě přestupku, jednání, jež naplňuje formální znaky určitého přestupku, zásadně naplňuje i znak materiální a pouze ve výjimečných případech nikoliv (konkrétně stupeň nebezpečnosti neodpovídá ani nejlehčím běžně se vyskytujícím jednáním naplňujících danou skutkovou podstatu přestupku, srov. např. č. 43/1996 Sb. rozh. tr.). Těžko lze proto pochopit, že by podle názoru žalobce v případě tak hrubého porušení pravidel silničního provozu, tj. při překročení nejvyšší povolené rychlosti o 59 km/hod., by bylo třeba zkoumat ještě, zda byla naplněna materiální stránka přestupku. To pak by se mohlo např., ad absurdum, jezdit i v noci bez osvětlení za sníženého provozu, ve městě v noci za sníženého provozu i na červenou, prostě by pravidla silničního provozu někdy platila, a někdy by neplatila. Tato námitka, stejně tak výše uvedené námitky, nebyla důvodná.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 4. února 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová